OBRANA NÁRODA

LIST VLASTENECKÉ FRONTY

Vychází jako příloha Národní myšlenky 3/2008

Úvodník

Vážení čtenáři,

vítáme Vás u letošního třetího čísla Obrany národa, listu Vlastenecké fronty, jež vychází jako příloha Národní myšlenky.
V době psaní tohoto úvodníku se počasí definitivně rozhodlo, že skončilo léto. Dny se zkracují, teplota klesá a oblačnosti přibývá. S úbytkem světla a nárůstem mraků také může u někoho dojít ke zhoršování nálady. A když se tak rozhlédneme, co se to v tom našem světě děje, pak se může zhoršit nálada i nám, kteří máme podzim rádi.
Ne, tento článek nebude o nedávném konfliktu na Kavkaze, o Evropské unii, radaru ani Olympijských hrách. Několik zpráv, které se v uplynulých měsících objevily ve vesměs zapadlých rubrikách a které mě přivedly k sepsání této stručné úvahy, se týká něčeho jiného – soukromí.
Nejsem příznivcem liberálních či anarchistických tezí o minimálním nebo lépe žádném státu, stejně jako nejsem příznivcem pana (soudruha) Erica Blaira vulgo George Orwella, už třeba proto, že ve španělské občanské válce bojoval na špatné straně; přesto všechno se však děsím Velkého bratra. Velké bratra, ať už státního, nadstátního či ryze soukromého, který o nás bude vědět naprosto všechno a podle toho se k nám také bude chovat.
A už vůbec nehodlám přijímat stanovisko naivních ovcí a hlupáků, že když nedělám nic špatného, tak ať si mě odposlouchává, sleduje a monitoruje, kdo chce. Naopak: Právě proto, že nedělám nic špatného, nechci být předmětem neustálého šmírování!
Jsme zvyklí na moderní technologie, bez některých z nich si prakticky nedokážeme představit svůj život. A v tom může být naše slabost.
Švédský parlament v červnu schválil zákon, dle kterého budou moci švédské tajné služby ryze na základě vlastního uvážení číst všechny emailové a faxové zprávy a poslouchat všechny mezinárodní telefonické hovory. Po přijetí tohoto zákona se (nejen) ve Švédsku ozvaly silné oponující hlasy, řada Švédů prohlásila, že si svoje telefonní číslo a svůj mail pořídí například ve Finsku, kde tajné služby takovéto možnosti nemají. Ale kam se přesunou příště, až také Finsko přijme (a že se tak stane, o tom nemám pochyb) podobný zákon? Do České republiky rozhodně ne, protože u nás mají mobilní operátoři od prvního září povinnost monitorovat a rok uchovávat údaje o tom, kdo s kým telefonuje či kdo komu posílá textové zprávy, jak dlouho hovoří a rovněž to, kdo se komu pouze pokusil volat (tzv. prozvonění). A přestože jsem uvedl, že nebudu psát o novém ráji na Zemi, Evropské unii, tak nemohu nedodat, že novelu zákona o elektronických komunikacích, jež toto rozšíření šmírování zavedla, po České republice požadovala právě Unie.
Podle nedávno zveřejněných odhadů je průměrný obyvatel Londýna denně až šest set krát zachycen kamerou. Kamerové systémy jsou dnes moderní a v rámci boje proti „terorismu, dětské pornografii a extrémismu“ jich je čím dál více. Kamery na nás čekají nejen na ulicích, ale i v bankách, hotelech, supermarketech, benzinových stanicích, stejně jako v každé druhé trafice na rohu. A nemusíme bydlet zrovna v Londýně, abychom byli denně mnohokrát zaznamenáni součástí jakéhosi velkého kamerového systému. Například v Praze má Městská policie k dispozici cca 650 kamer.
A co další, vedle Velkého bratra, poněkud omšelý pojem: čipová totalita? RFID čipy (čipy sloužící k identifikaci na základě radiové frekvence) jsou nebo brzy budou v našich osobních dokladech, v řadě výrobků od jogurtů přes prací prášky až po ledničku, v České republice psi a jinde už i lidé je dostávají pod kůži. A čipy si vysílají, čtečky stojí pár korun a všichni jsou spokojení…
Přestaňme však na okamžik být přízemními a vzhlédněme vzhůru, k nebesům. K nebesům a k družicím, které krouží kolem Země a které jsou technicky schopné číst vám přes rameno noviny. Kolik tam těch družic je, kdo je provozuje a kam zaznamenané informace směřují? To se asi také jen tak nedozvíme.
Zkrátka chapadla onoho Velkého bratra nás svírají ze všech stran. Některá z nich se zatím tváří přátelsky a vlastně nám pomáhají – můžeme díky nim být ve spojení se svými blízkými, usnadňují nám život, nakupování a třeba i cestování. Ale pokud se kolem nás sevřou s jinými úmysly, tak z jejich smrtícího objetí již asi nebude úniku. S moderními technologiemi je to jako s ohněm – jsou našimi dobrými sluhy, ale mohou být velmi zlými pány, resp. velmi výkonnými nástroji zlých pánů.
A jaký je závěr mojí pochmurné úvodní úvahy? Doufám, že se Vám toto číslo Obrany národa, při jehož tvorbě byly využity minimálně některé z oněch momentálně laskavých chapadel, bude líbit, že Vám zprostředkuje zajímavé informace, postřehy a názory. A až si Obranu budete číst, nezakrývejte ji před zvědavýma elektronickýma očima, jen ať si počtou i ti, kteří nás kamerami a družicemi sledují. Třeba bude zajímat i je.

František Nonnemann